

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МЕХАНІЗМУ ПРИТЯГНЕННЯ ДО ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ УМОВ КАРАНТИНУ

ADMINISTRATIVE AND LEGAL PROVISION OF THE MECHANISM OF LIABILITY FOR VIOLATION OF QUARANTINE CONDITIONS

Бурченко Ю.В., аспірантка кафедри юридичних дисциплін

*Навчально-науковий інститут права
Національного університету водного господарства та природокористування*

Дослідження присвячене вивченню адміністративно-правового забезпечення механізму притягнення до відповідальності за порушення умов карантину. У статті наводяться думки різних науковців щодо визначення понять «механізм», «забезпечення», «механізм адміністративно-правового забезпечення», «адміністративно-правове забезпечення». Відзначено, що в адміністративному праві не міститься терміна «адміністративно-правове забезпечення механізму притягнення до відповідальності за порушення умов карантину», тому автором статті сформульовано своє визначення. Зазначено, що в юридичній літературі немає єдиної точки зору з приводу поняття адміністративно-правового забезпечення, адже науковці досліджують його в контексті своєї спеціалізації. Автором зроблено висновок, що такі категорії, як «механізм», «забезпечення», «адміністративно-правове забезпечення», «механізм адміністративно-правового забезпечення» доповнюють один одного та мають зв'язок між собою, але все ж таки відрізняються за своєю суттю. Здійснено аналіз елементів адміністративно-правового забезпечення. Сформульовано й охарактеризовано елементи адміністративно-правового забезпечення механізму притягнення до відповідальності за порушення умов карантину. Особливу увагу автор звертає на порядок оформлення матеріалів уповноваженими державними органами за порушення санітарного законодавства, які регламентуються інструкціями відповідних державних органів. Наведено статистику, відповідно до якої Національною поліцією України складено понад 6 тис адміністративних протоколів про порушення карантинних заходів. Зроблено висновок, що основними причинами закриття проваджень у справах за порушення статті 44-3 КУпАП є те, що у протоколах, які знаходяться у судах, не відзначено, яких саме нормативних актів не дотрималася особа та в чому суть правопорушень, помилки в протоколах, а саме відсутня інформація, яка повинна міститися у протоколі, неправильно визначений суб'єкт правопорушення, неправильно вказана інформація про суб'єкта правопорушення, не зібрано достатньої кількості доказів, не вказана інформація про свідків. Автор статті пропонує на законодавчому рівні розробити Методичні рекомендації під час складання протоколів за порушення статті 44-3 КУпАП, для того щоб правоохоронна та судова системи діяли злагоджено.

Ключові слова: механізм, забезпечення, карантин, відповідальність, адміністративно-правове забезпечення, протокол.

The study is devoted to the study of administrative and legal support of the mechanism of prosecution for violation of quarantine conditions. The article presents the views of various scholars on the definition of "mechanism", "provision", "mechanism of administrative and legal support", "administrative and legal support". It is noted that administrative law does not contain the term "administrative and legal support of the mechanism of prosecution for violation of quarantine conditions", so the author of the article formulated his definition. It is noted that in the legal literature there is no single point of view on the concept of administrative and legal support, because scholars study it in the context of their specialization. The author concludes that such categories as "mechanism", "provision", "administrative and legal support", "mechanism of administrative and legal support" complement each other and are related to each other, but still differ in nature. The analysis of elements of administrative and legal support is carried out. The author of the article formulated and characterized the elements of administrative and legal support of the mechanism of prosecution for violation of quarantine conditions. The author pays special attention to the procedure for registration of materials by authorized state bodies for violations of sanitary legislation, which are regulated by the Instructions of the relevant state bodies. The statistics according to which the National Police of Ukraine has drawn up more than 6000 administrative protocols on violation of quarantine measures are given. It is concluded that the main reasons for closing the proceedings for violations of Article 44-3 of the Code of Administrative Offenses is that the protocols in the courts do not indicate which regulations the person did not comply with and what is the essence of offenses, errors in the protocols, namely no information that should be contained in the protocol, incorrectly identified subject of the offense, incorrectly specified information about the subject of the offense, not enough evidence was collected, not specified information about witnesses. The author of the article proposes to the legislative level to develop guidelines for the preparation of protocols for violations of Article 44-3 of the Code of Administrative Offenses in order for law enforcement and judicial systems to operate in a coordinated manner.

Key words: mechanism, provision, quarantine, responsibility, administrative and legal support, protocol.

Постановка проблеми. Нещодавно державні органи влади внесли зміни до чинних та затвердили низку нових законодавчих актів, спрямованих на запобігання поширенню інфекційних хвороб. Ефективні міри, які націлені на запобігання та протидію інфекційним хворобам, є потрібною обставиною для вдалого розвитку України як суверенної і незалежної, демократичної, соціальної, правової держави.

Однак без наукового дослідження практичне застосування законодавства за правопорушення вимог карантину може бути недостатньо дієвим. Таким чином, дане питання мало вивчене й є актуальним як для адміністративного права, так і для громадськості.

Мета статті полягає у тому, щоб на основі дослідження українського законодавства, наукових праць вивчити та сформулювати своє поняття адміністративно-правового забезпечення механізму притягнення до адміністративної відповідальності за порушення вимог карантину.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Варто відзначити, що поняття «адміністративно-правове забез-

печення» стало предметом вивчення у працях О.І. Безпалової, І.О. Ієрусалімової, К.В. Барсукова, Є.Є. Колесникова, О.М. Гуміна, Є.В. Пряхіна, Г.С. Римарчука, С.В. Діденка, А. Матвійчук. А що стосується питання адміністративно-правового забезпечення механізму притягнення до адміністративної відповідальності за порушення вимог карантину, то воно не вивчалось, а досліджувалося як коментарі до певних положень КУпАП та електронних статей юристів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Перш ніж перейти до дослідження адміністративно-правового забезпечення механізму притягнення до адміністративної відповідальності за порушення вимог карантину, потрібно вивчити такі категорії: «механізм», «забезпечення», «адміністративно-правове забезпечення», «механізм адміністративно-правового забезпечення».

В юридичній літературі існує багато визначень щодо згадуваних понять, тому ми спробуємо дослідити основні, які за своїм змістом відрізняються один від одного.

О.І. Безпалова у своїй монографії зазначає, що в юридичному аспекті під терміном «механізм» слід розуміти

сукупність методів, форм, прийомів, способів, завдяки правильному використанню яких можливо буде досягти оптимальної організації всіх елементів системи, їх ефективного функціонування, що в результаті повинно призвести до отримання бажаного результату [1, с. 37–38].

Що стосується терміна «забезпечення», то під ним слід розуміти створення надійних умов для здійснення чого-небудь; гарантування чого-небудь; захист, охорону когонебудь або чого-небудь від небезпеки; надання (постачання) чогось кимось у достатній кількості, створення усіх необхідних умов для здійснення чогось, гарантування чогось [1, с. 41].

Переходячи до вивчення питання адміністративно-правового забезпечення, варто відзначити, що в юридичній літературі немає єдиної точки зору з приводу цього поняття, адже науковці досліджують його в контексті своєї спеціалізації.

Так, І.О. Іерусалімова у дисертації, яка присвячена механізму адміністративно-правового забезпечення прав і свобод людини та громадянина, виводить таке визначення адміністративно-правового забезпечення: це регулювання за допомогою норм адміністративного права суспільних відносин, що виникають для та в процесі їхньої реалізації, а також надання за допомогою цих норм відповідних гарантій, які разом з іншими правовими та неправовими гарантіями створюють стійку систему можливостей користування правовими цінностями в державі [2, с. 12].

На думку К.В. Барсукова, який досліджував адміністративно-правове забезпечення проходження служби працівниками органів внутрішніх справ у складі міжнародних миротворчих підрозділів, поняття «забезпечення міжнародної миротворчої діяльності» слід розглядати у двох значеннях: по-перше, як діяльність державних органів, працівників органів внутрішніх справ, військових Збройних сил України щодо здійснення своїх функцій, компетенцій, обов'язків із метою запобігання виникненню міждержавних або внутрішніх конфліктів; і, по-друге, як підсумок, результат цієї діяльності, що виражається у фактичній реалізації правових приписів, прав і свобод громадян як нашої держави, так і громадян іноземних держав, в яких проходить миротворча місія. Автор уважає, що адміністративно-правове забезпечення проходження служби працівниками ОВС у складі міжнародних миротворчих підрозділів – це складне, багатопланове, комплексне поняття, головним змістом якого є діяльність держави щодо створення належних правових умов відбору персоналу, підготовки кадрів, направлення та міжнародних миротворчих місій та гарантування правового захисту учасників міжнародних миротворчих операцій шляхом установавання відповідного нормативно-правового забезпечення проходження служби [3, с. 9].

Є.Є. Колесников дотримується думки, що адміністративно-правове забезпечення – це здійснюване державою за допомогою спеціального механізму впорядкування суспільних відносин, їх юридичне закріплення, охорона, реалізація і розвиток [4, с. 434].

Ми погоджуємося з думкою О.М. Гуміна та Є.В. Пряхіна, що адміністративно-правове забезпечення можна розглядати у широкому та вузькому розумінні. У широкому розумінні АПЗ можна визначити як упорядкування суспільних відносин уповноваженими на те державою органами, їх юридичне закріплення за допомогою правових норм, охорона, реалізація і розвиток. Щодо вузького розуміння, то визначення буде змінюватися у зв'язку з тим, про які суспільні відносини йтиметься [5, с. 48].

Г.С. Римарчук уважає, що адміністративно-правове забезпечення – це здійснюване державою за допомогою правових норм, приписів і сукупності засобів упорядкування суспільних відносин, їх юридичне закріплення, охорона, реалізація і розвиток [6, с. 10].

Переходячи до вивчення категорії «механізм адміністративно-правового забезпечення», варто зазначити, що поняття «механізм» займає значне місце у суспільних відносинах, бо регулює усі сфери життя людини.

Не можна не погодитися з думкою С.В. Діденка, що механізм адміністративно-правового забезпечення розповсюджується на певну сферу суспільних відносин, а його основним завданням є впорядкування суспільних відносин, щоб надалі мати змогу впливати на них. Автор зазначає, що механізм адміністративно-правового забезпечення – це певний процес, тобто певний рух задля досягнення певної цілі, а його особливостями є коло учасників, на яких розповсюджується його вплив, і спосіб їхньої поведінки [7, с. 464].

Здійснивши комплексний аналіз таких понять, як «механізм», «забезпечення», «адміністративно-правове забезпечення», «механізм адміністративно-правового забезпечення», можна зробити висновок, що ці категорії доповнюють одна одну та мають зв'язок між собою, але все ж таки відрізняються за своєю суттю.

Проаналізувавши вищезгадані поняття, пропонуємо таке визначення адміністративно-правового забезпечення механізму притягнення до відповідальності за порушення умов карантину: це регулювання суспільних відносин, що виникають у сфері охорони здоров'я і становлять систему правових норм та методів, відповідно до яких держава встановлює поведінку суб'єктів таких відносин, при цьому реалізуючи внутрішні функції з метою забезпечення їхніх прав та обов'язків.

Перед тим як перейти до розгляду елементів механізму адміністративно-правового забезпечення притягнення до адміністративної відповідальності за порушення вимог карантину, потрібно розглянути позиції науковців із цього приводу.

На думку С.В. Діденка, до елементів правового регулювання належать: юридичні норми; нормативно-правові акти; акти офіційного тлумачення; юридичні факти; правовідносини; акти право реалізації; правосвідомість і режим законності та правопорядку, який упорядковується в результаті досягнення цілей правового регулювання. Кожній стадії правового регулювання відповідають специфічні елементи механізму правового регулювання, місце яких у механізмі правового регулювання зумовлене їхньою функціональною роллю. Функціонування механізму правового регулювання відрізняється послідовністю: кожен із його елементів вступає в дію на певній стадії правового регулювання. Тобто залежно від стадії адміністративно-правового забезпечення суспільних відносин різнитимуться й елементи його здійснення [7, с. 465–466].

О.І. Безпалова до числа характерних для адміністративно-правового механізму ознак відносить такі: а) системність; б) виконання кожним елементом механізму своєї специфічної функції; в) особливий склад суб'єктів, на які покладено обов'язок реалізації правоохоронної функції держави; г) зв'язок суб'єктів реалізації правоохоронної функції держави між собою єдиними цілями та засадами діяльності; г) здійснення застосування даного механізму за допомогою адміністративно-правових норм; д) плановий характер; е) безперервність функціонування даного механізму; є) підконтрольний характер; ж) здійснення взаємодії між суб'єктами реалізації правоохоронної функції держави на засадах субординації та координації; з) домінуюче становище одних елементів механізму реалізації правоохоронної функції держави над іншими [1, с. 49].

А. Матвійчук до основних елементів адміністративно-правового забезпечення відносить: 1) об'єкт адміністративно-правового забезпечення; 2) суб'єкт адміністративно-правового забезпечення; 3) норми права (норми адміністративного права); 4) адміністративно-правові відносини та їх зміст; 5) гарантії, заходи, засоби,

форми та методи адміністративно-правового забезпечення [8, с. 109].

С.В. Діденко досліджуючи поняття та елементи механізму забезпечення обігу та застосування зброї, виокремив такі елементи:

1) норми права різного призначення, такі як Закон України «Про Національну поліцію», «Інструкція про порядок виготовлення, придбання, зберігання, обліку, перевезення та використання вогнепальної, пневматичної і холодної зброї, пристроїв вітчизняного виробництва для відстрілу патронів, споряджених гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами не смертельної дії, та зазначених патронів, а також боєприпасів до зброї та вибухових матеріалів» тощо;

2) акти застосування права і діяльність організацій та посадових осіб з утілення їх у життя (форми та методи), як, наприклад, видання конкретній особі дозволу на володіння, зберігання, носіння зброї;

3) принципи адміністративного права, серед яких у сфері обігу та застосування зброї можна виділити принцип пріоритету прав і свобод людини та громадянина; принцип верховенства права та правового закону; принцип рівності однорідних суб'єктів адміністративного права перед законом; принцип демократизму; принцип взаємної відповідальності суб'єктів публічної адміністрації та об'єктів публічного управління тощо;

4) тлумачення адміністративних приписів у цій сфері як процес доведення та уточнення їх змісту;

5) адміністративно-правові відносини, які базуються на адміністративно-правових нормах та виникають і здійснюються на їх основі;

6) адміністративно-правовий статус суб'єктів публічної адміністрації, що здійснюють адміністративно-правове забезпечення обігу та застосування зброї;

7) адміністративно-правові режими, зокрема обігу зброї на території України, ліцензування тощо;

8) адміністративні процедури діяльності суб'єктів публічної адміністрації у сфері забезпечення обігу та застосування зброї [7, с. 467].

Аналіз різних підходів науковців дає нам підстави визначити такі елементи адміністративно-правового забезпечення механізму притягнення до адміністративної відповідальності за порушення вимог карантину:

1) суб'єкти;

2) об'єкти;

3) правові норми, такі як Кодекс України про адміністративні правопорушення, Закон України «Про захист населення від інфекційних хвороб», Постанова «Про запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2», Інструкція про порядок накладання і стягнення штрафів за порушення санітарного законодавства № 64, Інструкція з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції № 1376;

4) розпорядження місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування;

5) принципи адміністративного права;

6) суспільні відносини у сфері захисту населення від інфекційних хвороб;

7) правовий статус органів виконавчої влади, які здійснюють контроль над дотриманням вимог карантину;

8) адміністративно-правові режими пов'язані з дотриманням вимог карантину (надзвичайний стан, порядок перетину кордонів, обласні пропускні пункти).

Згідно зі ст. 255 КУпАП, за порушення правил карантину протоколи мають право складати: «уповноважені на те посадові особи: органів внутрішніх справ (Національної поліції); органів охорони здоров'я – щодо завідомо неправдивого виклику швидкої медичної допомоги; органів державної санітарно-епідеміологічної служби; посадові особи, уповноважені на те виконавчими комітетами

(а у населених пунктах, де не створено виконавчих комітетів, – виконавчими органами, що виконують їхні повноваження) сільських, селищних, міських рад» [9].

Порядок оформлення матеріалів уповноваженими державними органами за порушення санітарного законодавства регламентуються інструкціями відповідних державних органів.

Перейдемо до вивчення таких інструкцій. Проведення у справі складається з чотирьох стадій:

- порушення справи;
- розгляд справи і винесення постанови по справі;
- оскарження постанови по справі;
- виконання постанови про накладення штрафу згідно з п. 1.20 Інструкції про порядок накладення і стягнення штрафів за порушення санітарного законодавства № 64 [10].

Підставою для складання протоколу є факт порушення санітарного законодавства [10].

Головні державні санітарні лікарі, їхні заступники та інші посадові особи державної санітарно-епідеміологічної служби адміністративних територій мають право відповідно до їх компетенції складати акти і протоколи щодо порушень санітарного законодавства, які вчинені в межах відповідних адміністративних територій (п. 2.3) [10].

Протокол складається у двох примірниках, один з яких у триденний термін передається посадовій особі, яка уповноважена розглядати справу, другий – порушнику. Протокол підписується особою, яка його склала, і особою, яка вчинила адміністративне правопорушення. За наявності свідків і потерпілих протокол може бути підписаний також і цими особами. У разі відмови особи, яка вчинила правопорушення, від підписання протоколу у ньому робиться запис про це, проте фіксація цього факту з указівкою свідків не вимагається. Особа, яка вчинила правопорушення, має право подати пояснення і зауваження щодо змісту протоколу, а також викласти мотиви своєї відмови від його підписання. Пояснення, зауваження, а також мотиви відмови від підписання протоколу, власноручно викладені особою, додаються до протоколу (п. 2.4–2.5) [10].

Суть правопорушення повинна бути описана так, щоб було зрозуміло:

- де вчинено порушення;
- коли вчинено порушення;
- в якій саме дії (бездіяльності) та за яких умов це порушення відбулося з указівкою на конкретні статті Закону, пункти санітарних норм, що порушуються, або на конкретні постанови, розпорядження, приписи, висновки посадових осіб Держсанепідслужби, які не виконуються (п. 2.8) [10].

Посадова особа, що складає протокол, зобов'язана пояснити порушнику права особи, яка притягається до адміністративної відповідальності (знайомитися з матеріалами справи; давати пояснення; подавати докази; заявляти клопотання; під час розгляду справи користуватися юридичною допомогою адвоката, іншого фахівця у галузі права, який має право на надання правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи; виступати рідною мовою і користуватися послугами перекладача, якщо не володіє мовою, якою ведеться провадження; оскаржити постанову за справою та ознайомити зі змістом частини першої статті 63 (Конституції України) про що робиться відмітка у протоколі (п. 2.10) [10].

До протоколу про адміністративне правопорушення долучаються інші матеріали про адміністративне правопорушення (пояснення особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, потерпілих, свідків, висновки експерта, речові докази, протокол про вилучення речей і документів, рапорти посадових осіб, а також інші документи та матеріали, що містять інформацію про правопорушення) (п. 15) [11].

До протоколу можуть бути занесені й інші відомості, які, на думку особи, що його складає, підтверджують факт порушення санітарного законодавства і характеризують особу порушника, майновий стан, обставини, що пом'якшують або обтяжують відповідальність (п. 2.11) [10].

З метою складання протоколу в разі неможливості скласти його посадовою особою на місці вчинення правопорушення працівником органів внутрішніх справ може бути доставлено порушника в поліцію (п. 2.13) [10].

У разі вчинення адміністративного правопорушення неповнолітньою особою віком від чотирнадцяти до шістнадцяти років протокол про адміністративне правопорушення складається стосовно одного з батьків неповнолітньої особи або особи, яка їх замінює, відповідно до частини третьої ст. 184 КУпАП (п. 17) [11].

Протокол про адміністративне правопорушення та матеріали про вчинення адміністративного правопорушення, відповідно до ст. 257 КУпАП, надсилаються (надаються) органу (посадовій особі), уповноваженому(ій) розглядати справи про адміністративні правопорушення (п. 18) [11].

Відповідно ст. 212 КУпАП, правопорушення за ст. 44-3 КУпАП розглядають судді районних, районних у місті, міських чи міськрайонних судів [9].

Сьогодні, як повідомляє пресслужба Національної поліції України, складено понад 6 тис адміністративних протоколів про порушення карантинних заходів [12].

Зокрема, 212 постанов матеріали справи про притягнення особи до адміністративної відповідальності за ст. 44-3 КУпАП повернуто до ВП ГУНП України для доопрацювання, оскільки протоколи про адміністративне правопорушення не відповідають вимогам ст. 256 КУпАП. 10 постанов – матеріали справи про притягнення до адміністративної відповідальності особи за ст. 44-3 КУпАП до ВП ГУНП направлені за належною підсудністю. 106 постанов – закрито провадження у справі щодо особи за ст. 44-3 КУпАП у зв'язку з відсутню складу адміністративного правопорушення або у зв'язку з відсутністю події і складу адміністративного правопорушення. 7 постанов – закрито провадження у зв'язку з малозначністю скоєного правопорушення.

10-ма постановами осіб звільнено від адміністративної відповідальності за ст. 44-3 КУпАП за малозначністю, обмежившись усним зауваженням, закривши провадження у справі. 32-ма постановами осіб визнано винними у скоєнні адміністративного правопорушення, передбаченого ст. 44-3 КУпАП [13].

На основі аналізу судових рішень їх можна поділити на такі види: 1) відсутність складу правопорушення; 2) повернення адміністративних матеріалів на доопрацювання; 3) притягнення до відповідальності за порушення ст. 44-3 КУпАП.

Отже, можна зробити висновок, що основними причинами закриття проваджень у справах за порушення ст. 44-3 КУпАП є те, що у протоколах, які знаходяться у судах, не відзначено, яких саме нормативних актів недотрималася особа та в чому суть правопорушень, помилки в протоколах, а саме відсутня інформація, яка повинна міститися у протоколі, неправильно визначений суб'єкт правопорушення, неправильно вказана інформація про суб'єкта правопорушення, не зібрано достатньої кількості доказів, не вказана інформація про свідків.

Отже, для того щоб правоохоронна та судова системи діяли узгоджено, потрібно на законодавчому рівні розробити Методичні рекомендації під час складання протоколів за порушення ст. 44-3 КУпАП. Також потрібно здійснювати навчання уповноважених осіб, які мають право складати протоколи за порушення ст. 44-3 КУпАП.

Висновки з даного дослідження. Підсумовуючи викладене вище, зазначимо, що українське адміністративне право всебічно вивчає різні напрями адміністративно-правового забезпечення. Звертаємо увагу на відсутність єдиного методологічного підходу серед науковців стосовно визначення даної категорії і, як результат, – велика кількість різних визначень та характеристик.

Дотримуємося думки, що діяльність ефективного адміністративно-правового забезпечення механізму притягнення до адміністративної відповідальності за порушення вимог карантину сприяє реалізації впливу на суспільні відносини, які відбуваються у сфері охорони здоров'я, налаштуванню дієвої взаємодії між державою та громадянином, що є загальним стандартом адміністративного права у демократичних державах.

ЛІТЕРАТУРА

1. Безпалова О.І. Адміністративно-правовий механізм реалізації правоохоронної функції держави : монографія. Харків : Харківський національний університет внутрішніх справ, 2014. 544 с.
2. Іерусалімова І.О. Механізм адміністративно-правового забезпечення прав і свобод людини та громадянина : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 ; Ін-т законодавства Верх. Ради України. Київ, 2006. 20 с.
3. Барсуков К.В. Адміністративно-правове забезпечення проходження служби працівниками органів внутрішніх справ у складі міжнародних миротворчих підрозділів : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 ; Держ. НДІ МВС України. Київ, 2010. 20 с.
4. Колесников Є.Є. Поняття та особливості адміністративно-правового забезпечення захисту прав споживачів. *Форум права*. 2011. № 2. С. 432–438.
5. Гумін О.М., Пряхін Є.В. Адміністративно-правове забезпечення: поняття та структура. *Наше право*. 2014. № 4. С. 46–50.
6. Римарчук Г.С. Адміністративно-правове забезпечення права інтелектуальної власності в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 ; Національний університет «Львівська політехніка». Львів, 2013. 20 с.
7. Діденко С.В. Поняття та елементи механізму адміністративно-правового забезпечення обігу та застосування зброї в Україні. *Наукові праці Національного університету «Одеська юридична академія»*. 2015. Т. 16. С. 463–469.
8. Матвійчук А. Адміністративно-правове забезпечення державної регуляторної політики. *Підприємство, господарство і право*. 2019. № 1. С. 108–111.
9. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.84 № 8074-10 : станом на 14.05.2020 / *Верховна Рада України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> (дата звернення: 12.06.2020).
10. Інструкція про порядок накладення і стягнення штрафів за порушення санітарного законодавства від 14.04.1995 № 64 : станом на 21.11.2011 / *Верховна Рада України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0291-95#Text> (дата звернення: 12.07.2020).
11. Інструкція з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції від 06.11.2015 № 1376 : станом на 17.01.2020 / *Верховна Рада України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1496-15#Text> (дата звернення: 12.07.2020).
12. Зелена Р. Суд vs правила карантину URL : https://uz.ligazakon.ua/ua/magazine_article/EA013669.
13. Ореховський М.Л. Аналіз постанов по 44-3 КУпАП – Судді в 90% випадків відмовляються штрафувати українців за порушення правил карантину. URL : https://protocol.ua/ru/analiz_postanov_po_44_3_kupap_suddi_v_90_vipadkiv_vidmovlyayutsya_shtrafuvali_ukraintsiv_za_porushennya_pravil_karantinu/.